

РЕШЕНИЕ

№ 6769

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6495** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на А. Б. А., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ-Б. при Дирекция „Миграция“-МВР, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. С. М. - БХК, срещу Заповед № 3-1565 от 19.06.2023 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), която на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42, ал.1, т.2 и ал.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „експулсиране“, отнето му е правото на пребиваване в Република България и му е наложена „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на заповедта поради липса на мотиви и противоречие с материалния закон - чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ и чл.13 ЕКПЧОС. Счита, че липсата на фактически основания, които да обосновават наличието на заплахата за националната сигурност и общественения ред на РБ го лишава от ефективно средство за защита, тъй като не е в състояние да оспори и да обори фактическите констатации на административния орган по смисъла на чл.13 от ЕКПЧ. Сочи, че съдържащото се в административната преписка предложение, не му е предоставено, поради което същото не може да мотивира процесната заповед за експулсиране. Цитира практика на ЕСПЧ, според която съдът следва да осъществи ефективен контрол за законосъобразност на оспорения акт, независимо, че същият се

позовава на съображения за сигурност, включително по дела срещу България, в които е установено, че експулсирания, постановени на основания, свързани с националната сигурност, не отговарят на стандартите на ЕКПЧОС за законосъобразност, доколкото приложимото право, процедури и практики не предлагат дори минимална степен на защита от административен произвол. Апелира за реална преценка дали жалбоподателят представлява риск за националната сигурност, а не на необосновано възприемане на непроверени твърдения на ДАНС. Счита, че заповедта за експулсиране нарушава правото му на живот по чл.2 и забраната за изтезание, нечовешко и унижително отнасяне по чл.3 от ЕКПЧОС, тъй като е сирийски гражданин и връщането му в страната на произход, където животът и сигурността му биха били застрашени, било невъзможно. Претендира за отмяна на заповедта.

Подробни съображения излага в писмени бележки от 31.10.2023г.

Ответникът председател на ДАНС оспорва жалбата чрез юрк. А.. Подробни съображения излага в писмени бележки от 25.10.2023г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед № 3-1565 от 19.06.2023 г. на председателя на ДАНС, на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42, ал.1, т.2 и ал.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ на сирийския гражданин е наложена ПАМ „експулсиране“, която да се изпълни в Република Турция, отнето му е правото на пребиваване в страната и му е наложена „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години. Не е спорно, че жалбоподателят е лице с предоставен хуманитарен статут в България, притежаващ карта на ачужденец №[ЕИК] със срок на валидност до 18.05.2026г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 20.06.2023 г. на разбираем за лицето език, а жалбата срещу нея е подадена по електронна поща на 04.07.2023 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ, и в установената форма.

По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (ЗДАНС), Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Съгласно т. 11 и т. 14 на чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, компетентността на агенцията е в областта на защита на националната сигурност от посегателства, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, и посегателства свързани с миграционни процеси. В изпълнение на тези задачи ДАНС извършва контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците. За ефективното осъществяване на контрола, с разпоредбите на чл. 41, ал. 2 от ЗДАНС и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ законодателят изрично е възложил на председателя на ДАНС правомощието по

налагане на принудителни административни мерки. Те се прилагат спрямо чужденци, чиято дейност може да има негативно отражение върху националната сигурност, с каквито съображения е мотивиран оспореният акт.

Разпоредбата на [чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ](#) предписва задължение да не се посочват фактическите основания при издаване на определени видове заповеди по Глава пета, Раздел I, сред които е и процесната. Мотивите на обжалваната Заповед № 3-1565 от 19.06.2023 г. следва да се считат за допълнени с фактическите основания, съдържащи се в Доклад рег. № Т-6-3142 от 19.06.2023 г., на които се е позовал административният орган, издавайки оспорения административен акт. В този смисъл, непротиворечива и последователна е съдебната практика (в съответствие с ТР № 16/75 г. на ВС, ОСГК), че мотивите могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. По аргумент от по-силното основание от чл.46, ал.3 от ЗЧРБ, след като в самата заповед е допустимо да не се посочат фактическите основания за издаването ѝ, то несъобщаването на засегнатото лице на фактическите основания, съдържащи се в Доклад рег. № Т-6-3142 от 19.06.2023 г., не съставлява съществено процесуално нарушение, нито води до немотивираност на акта, както неправилно поддържа жалбоподателят.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, при съобразяване на разпоредбата на чл.34, ал.4 от АПК. В конкретния случай, фактът на връчване на заповедта е удостоверен със саморъчния подпис на лицето (л. 13 от делото), а правото на обжалване е упражнено в срок.

Заповедта е мотивирана с наличие на основание по чл.42, ал.1, т. т.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – експулсиране на чужденец се налага, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност. Съгласно разпоредбата на [чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ](#), с налагането на ПАМ "експулсиране" се отнема и "правото на пребиваване в Република България" на чужденеца и се налага "забрана за влизане в страната".

Легално определение на понятието "Национална сигурност" се съдържа в т. 1 на § 1 от ДП на ЗДАНС, вр. чл.2 от ЗУФСЗНС, според която: "Национална сигурност" е динамично състояние на обществото, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите, основните права и свободи на гражданите, устойчивото икономическо развитие и благосъстоянието на населението, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. В т. 2 на същия параграф е въведено легално определение на понятието "Посегателство срещу националната сигурност" - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България. С разпоредбата на т. 14, б. "д" на § 1 на ДР на ЗЗКИ е посочено, че "Интереси на Република България, свързани с националната сигурност" са гарантирането на суверенитета и териториалната цялост и защитата на конституционно установения ред в държавата, включително разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита

на националната сигурност. Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС, Агенцията самостоятелно или съвместно с други държавни органи извършва контраразузнавателна дейност за наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвени или осъществявани посегателства срещу националната сигурност, а с нормата на чл. 5 от ЗДАНС, на ДАНС е възложено да организира и провежда оперативно-издирвателна и оперативно-техническа дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на този закон. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява възложените със ЗДАНС дейности чрез своите органи, чиито правомощия са разписани в чл. 123, ал. 2 от ЗДАНС.

Според Доклад рег. № 3142/19.01.2023 г. А. Б. А. е напуснал С. на 05.02.2023 г. и е влязъл нелегално в Република Турция, където пребивава в [населено място]. В Република България влиза нелегално през м.април 2023 г.

Според поясненията на сирийския гражданин, дадени пред съда в о.с.з. на 25.10.2023 г. същият е напуснал С. на 05.02.2023 г, защото там имало гражданска война. До напускането си работел като общ работник в строителството. Твърди, че не е участвал във военни действия. Произхождал от област Х., а семейството му живеело в [населено място]. Имал съпруга и две деца. От близо пет години живеели в Масура – близо до [населено място].

Съдът не кредитира дадените от чуждия гражданин пояснения относно причината за напускане на страната на произход през 2023 г. Ноторно известно е, че Гражданската война в С. започва през м. март 2011 г., когато жалбоподателят е бил на 16 години. Още през м. ноември същата година град Х. се превръща в бойно поле на военни сражения (У.). Първата голяма конфронтация между воюващите страни е в Растан, провинция Х.. На 12 юни 2012 г. ООН официално обявява С. за страна, в която се води гражданска война. На 2 март 2013 г. започват големи боеве между правителствените сили и бунтовниците в град Ракка, с много жертви и от двете страни. На 3 март 2013 г. бунтовниците успяват да превземат затвора в Ракка и освобождават стотици затворници, а на 6 март вече владеят целия град. Ракка е първата провинциална столица, която пада в ръцете на ислямските групировки. В началото на ноември 2013 г. боевете между Сирийска свободна армия (ССА) и Сирийската армия в Х. продължават. На 8 ноември 2013 г., след шест дни бомбардировки, армията шурмува града, което води до ожесточени улични боеве в няколко квартала. Съпротивата в Х. е по-голяма от който и да е друг град дотогава, като някои опозиционери наричат града „Столица на революцията“. На 3 януари 2014 г. Армията на муджахидините, ССА и Ислямски фронт започват офанзива срещу Ислямска държава в провинциите А. и Идлиб. Това дава начало на вътрешния конфликт между ислямистите в С.. На 6 януари 2014 г. войските на опозицията успяват да изтласкат силите на ИД извън Ракка. Два дни по-късно бунтовниците успяват да изтласкат ИД и от А.. В отговор на това Ислямска държава изпраща подкрепления от провинция Д. Ез-Зор, които успяват да си върнат под контрола няколко квартала в Ракка. Към средата на януари 2014 г. ИД превзема цяла Ракка, докато ССА успява да задържи А.. На 5 юни 2014 г. след мащабна офанзива Ислямска държава превзема големи територии в И. и успява да плени значителни количества бойна техника от Иракската армия. Сирийските В. се опитват да противодействат срещу възхода на джихадистите и започват масирана въздушна кампания в Ракка и Х.

в помощ на иракчаните. Междувременно силите на ИД в Ракка започват шурм на авиобаза „Т.“ – последната авиобаза на правителството в провинция Ракка. Ислямистите атакуват и друга база – тази в К., източно от А.. На 21 май 2015 г. Ислямска държава, след осем дни боеве, превзема древния град П., който е обект на Ю.. Джихадистите превземат и близките градчета Ал-Сукна и Амирия, както и няколко петролни находища. След падането на П., ислямистите извършват публични погроми и екзекуции. Между 200 и 300 правителствени войници и цивилни са екзекутирани. Унищожено е и историческо културно наследство. В провинция Х. джихадисткият поход продължава след като на 5 август 2015 г. Ислямска Държава превзема християнското градче К..

Изнесените данни са показателни, че областта Х. на С., от която произхожда кандидатът, е в центъра на интензивни, военни действия още от началото на гражданската война, без прекъсване. Ето защо, не следва да се кредитира защитната теза на сирийския гражданин за напускане на С. „поради гражданската война“ едва през 2023 г.

Съдът дава вяра на информацията, събрана от компетентния за това национален орган – ДАНС. Не приема, че се касае за „непроверени“ данни, както поддържа жалбоподателят, тъй като в класифицирания том по делото се съдържат извадки от няколко доклада. Освен от Доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6- 3142/19.06.2023 г., на който е направено позоваване в оспорената заповед, са приложени и данни от доклади от м.юни и м.юли 2023 г., които потвърждават данните от 19.06.2023 г., че А. Б. А. е сирийски гражданин – бивш боец от Ислямска държава в района на [населено място], установен да пребивава там и през 2016 г. Изнесените конкретни данни в Доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6- 3142/19.06.2023 г. с гриф за сигурност „поверително“, на които мотиви изрично се е позовал административният орган, налагат извода, че е налице материалноправната предпоставка за прилагане на чл.42, ал.1, т.2 и ал.2, във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Според приложената извадка от Доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6-3142/19.01.2023 г., административният орган е взел решение да наложи процесната ПАМ, след като е придобил информация, според която А. Б. А. е лице с участие и фактическа принадлежност към М. „Ислямска Държава“, активен боец във въоръжените действия в района на обл. Ракка, С.. Същият поддържа близки отношения с основен координатор на „Ислямска държава“ и е в близки контакти с други бойци на джихадистки организации. Сирийският гражданин е навършил 28 години и се намира в добро здравословно състояние. Не е семеен и няма роднини и близки, пребиваващи на територията на Република България. Същият не работи и не е финансово зависим от престоя си в страната ни. Лицето не е осъждано и спрямо него няма висящи производства съгласно българското законодателство. А. Б. А. няма участие в дружества, регистрирани в Република България. Същият не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на §1, т.4б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ.

Изнесените официални данни навеждат съда на извод, че ПАМ е наложена след като е съобразено индивидуалното положение на чуждия гражданин. Въз основа на тях може да се направи обоснован извод, че жалбоподателят представлява реален риск за националната сигурност, а не са налице единствено непроверени твърдения на ДАНС, както се твърди в жалбата.

За прилагане на ПАМ "експулсиране" на основание чл. 42 от ЗЧРБ, за компетентния административен орган е достатъчно наличие на данни, обосноваващи извода, че лицето с действията си може да постави в опасност сигурността на страната. Административният орган е извършил преценка на фактическите обстоятелства по случая на сирийския гражданин, която преценка попада в неговата компетентност в сферата на защитата на националната сигурност. Тази преценка е мотивирана с конкретни факти, които позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка, при пълно съответствие на изнесените факти с общоизвестните такива относно държавата на произход на лицето.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесната заповед е издадена при наличие на визираните в хипотезата на правната норма на чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, предпоставки.

Доводите на процесуалния пълномощник на чуждия гражданин от международното хуманитарно право, забраняващо цивилното население на дадена територия да се счита за част от терористична организация, когато в случай на нападение се защитава в оръжие, не оборва информацията, събрана от ДАНС. Това е така, тъй като се касае за един изключително продължителен период във времето, през който (до напускането му през 2023 г.) сирийският гражданин е бил в епицентъра на военния конфликт в С.. Именно неговата продължителност и променливият успех в него при последователното превремане на [населено място] и градове в област Х. от двете враждуващи страни оборва защитната теза, че се касае единствено до средство за защита на цивилното население.

В заключение и с оглед направеното от жалбоподателя възражение, че е налице нарушение на чл. 13 КЗПЧОС, следва да се подчертае, че същата разпоредба изисква всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. В този смисъл наличието на инстанционен съдебен контрол върху издадения административен акт – Заповед № 3-1565 от 19.06.2023 г., издадена от председателя на ДАНС, осъществен с оглед основополагащите за българската институционалност принципи - разделение на властите и независимост и безпристрастност при упражняването им, съответства както на изискването на Конвенцията, така и на трайната практика на ЕСПЧ по приложението ѝ. Неоснователен е и доводът, че при евентуално експулсиране в Турция, животът на жалбоподателят може да бъде застрашен в нарушение на чл.2 и чл.3 от ЕКПЧ.

Според Седми годишен доклад относно Механизма за бежанците в Турция - Съобщение на Комисията до Европейския парламент и Съвета от 22.09.2023 г.:

Комисията е създавала Механизъм за бежанците в Турция с Решение на Комисията от 24 ноември 2015 г., изменено на 10 февруари 2016 г. 7 и отново на 14 март и 24 юли 2018 г. С помощта на Механизма се координира мобилизирането на ресурси, предоставени както от бюджета на ЕС, така и чрез допълнителни вноски на държавите членки, включени в бюджета на ЕС

като външни целеви приходи.

На заседанието си през юни 2021 г. Европейският съвет призовава Комисията незабавно да представи официални предложения за продължаването на финансирането за сирийските бежанци и приемните общности в Турция, Й., Л. и други части на региона в съответствие с изявлението на членовете на Европейски съвет от март 2021 г. и в рамките на цялостната миграционна политика на ЕС. Комисията е разпределила 3 млрд. евро от бюджета на ЕС в подкрепа на бежанците в Турция за периода 2021–2023 г. и до момента е отпуснала 2,2 млрд. евро в областите на основните нужди, социално-икономическата подкрепа, образованието, управлението на границите, както и за закрила.

Турция продължава да е подложена на сериозен миграционен натиск. През 2022 г. броят на незаконните мигранти, депортирани от Турция в трети държави, е 124 441, което представлява увеличение със 161 % в сравнение с 2021 г. Според турската Генерална дирекция „Управление на миграцията“ през 2022 г., в сравнение с 2021 г., Турция отбелязва увеличение с 206 % на връщанията на афганистански граждани, увеличение с 28 % на връщанията на пакистански граждани и увеличение със 180 % на връщанията на чужденци от други националности. През 2022 г. в страната не е допуснато влизането на общо 280 206 незаконни мигранти.

Изпълнението на схемата за презаселване „1:1“ в рамките на изявлението продължава. Между април 2016 г. и февруари 2023 г. 37 397 сирийски бежанци са презаселени от Турция в ЕС. В рамките на изявлението от 2016 г. насам от гръцките острови в Турция са върнати 2140 мигранти.

Турските органи не са отменили решението си от март 2020 г. за преустановяване на операциите по връщане в рамките на изявлението и оттогава насам не са извършвани операции по връщане, въпреки многократните искания от гръцките органи и Европейската комисия. В бележка под черта 12 на същия доклад се съдържат данни, че съгласно ново Министерско решение на Гърция Турция ще се счита за сигурна трета държава за кандидатите за убежище от П., Б., С., А. и С.. Въз основа на това молбите на граждани на горепосочените държави може да се считат за недопустими и кандидатите ще бъдат върнати в Турция, където се счита, че са в безопасност и че имат възможност да поискат статут на бежанци. Ноторно известно е, че компетентният български орган – Държавна агенция за бежанците, също приема Турция за „трета сигурна страна“. В този смисъл е и актуалната практика на ВАС: Решение № 1792 от 16.02.2023 г. по адм. д. № 11304/2022 г., IV отд., Решение № 9643 от 13.10.2023 г. по адм. д. № 4132/2023 г., IV отд., Решение № 9645 от 13.10.2023 г. по адм. д. № 4216/2023 г., IV отд., Решение № 9704 от 16.10.2023 г. по адм. д. № 4682/2023 г., IV отд. и др.

По изложените съображения съдът не приема, че е налице доказана реална опасност за нарушение на чл.2 или чл.3 от ЕКПЧ при изпълнение на мярката спрямо сирийския гражданин в Република Турция.

Цитираните в писмената защита на жалбоподателя данни от 2016 г. и 2021 г. относно масови връщания на сирийски бежанци на сирийска територия не са актуални. Евентуални предизборни коментари в турски медии от началото на

2023 г. са неотносими към предмета на спора.

Не могат да се направят противни изводи и от цитираното от жалбоподателя Решение на ЕСПЧ от 21.09.2022 г. по дело *A. v. Турция* (искане No.1557/19), в което е намерено нарушение на чл.3, чл.13 и член 5§§ 1, 2, 4 и 5 от Конвенцията. Случаят касае връщане на сирийски гражданин през 2018 г. от Турция в С.. По повод на него Съдът е напомнил, че принудителното отвеждане на чужденец от договаряща държава обаче може да повдигне въпрос по член 3 и по този начин да породи отговорността на съответната държава по силата на Конвенцията, когато има сериозни основания да се смята, че ако съответното лице бъде върнато в държавата цел на пътуването, то ще бъде изправено пред реална опасност да бъде подложено на отношение в противоречие с член 3. В такъв случай член 3 предполага задължение въпросното лице да не бъде отведено в тази страна (*F.G. c/y Ш. [GC]*, [43611/11](#), § 111, 23 март 2016 г., и *A.M. v. F.*, [12148/18](#), § 113, 29 април 2019 г.).

В тази връзка съдът съобразява, че връщането на чуждия гражданин е към Турция, а не към страната на произход, поради което намира за неотнормо посоченото в т.73 и т.76 от същото решение на ЕСПЧ, в които Съдът е намерил, че по настоящото дело са налице доказателства, които могат да установят реален риск за жалбоподателя, в случай на завръщането му в С., да бъде подложен на третиране в противоречие с член 3.

Съдът в С. е имал повод да напомни в същото решение, че националният съд трябва да бъде компетентен както да разгледа основателността на жалбите, така и да предостави подходящо средство за правна защита за въпросната ситуация (вж. *M.S.S.*, цитирано по-горе, § 387). Въпреки че, както беше посочено, ефективността на жалбата не зависи от сигурността, че образуваното производство ще бъде благоприятно за молбата на жалбоподателя, липсата на каквато и да е перспектива за получаване на подходящо средство за защита е проблематична от гледна точка на член 13 (вж. *M.S.S.*, цитирано по-горе, § 394). Както се посочи, касае се за последователна във времето и безпротиворечива откъм установени факти относно индивидуалното положение на лицето информация на компетентния административен орган, която не се оборва от данните, изнесени от самия жалбоподател.

Следва да се отбележи, че осъждането на договаряща държава за визирания значим брой нарушения на ЕКПЧ води до обвързващо задължение за изпълнение на решението на ЕСПЧ по силата на чл.46 от Конвенцията. Решението на ЕСПЧ е задължително за държавата, която не само е длъжна да го изпълни, но и подлежи на контрол относно неговото изпълнение от Комитета на министрите. С други думи, наличието на осъдително решение от Съда в С. от 2022 г. за извършено през 2018 г. нарушение не означава, че държавата ще продължи с неизпълнението, а напротив – би следвало да мотивира турската държава да не допуска установените нарушения, т.е. връщане на сирийски граждани в страната на произход.

Тук е мястото да се отбележат като неотнорми доводите на жалбоподателя за опасност от нарушение на чл.2 и чл.3 от ЕКПЧ при евентуално негово връщане в С., тъй като с оспорената мярка е разпоредено изпълнение в

Турция, а не в държавата на произход С..

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден при правилно приложение на основанието по чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Цитираните норми изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчетат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин е в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото съществуват данни, че принадлежи и симпатизира на терористични и екстремистки организации, и който с действията си може да постави в опасност сигурността на българската държава.

Обосновано в тази връзка ответникът поддържа, че жалбоподателят не е семеен и няма роднини и близки, пребиваващи на територията на Република България, не работи и не е финансово зависим от престоя си в страната ни, не попада в категорията на „уязвимите лица“ по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. В конкретния случай, при преценка на баланса между визираното индивидуално положение на чуждия гражданин и защитата на националната сигурност, която съставлява особено важен държавен и обществен интерес, приоритет следва да се даде на обществения интерес.

Действително, жалбоподателят е лице с предоставен хуманитарен статут съгласно чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, но това не гарантира правото му на пребиваване в страната. Съгласно чл.21, пар.2, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС когато това не им е забранено по силата на международните задължения, посочени в параграф 1, държавите-членки могат да върнат бежанец, независимо от това дали той е признат официално за такъв, когато има сериозни основания да се смята, че той представлява заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща

влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на данните в Доклад рег. № Т-6-3142 ОТ 19.06.2023 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО и обосновано е определена със срок от 5 години.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. А., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ-Будманци при Дирекция „Миграция“-МВР, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. С. М. - БХК, срещу Заповед № 3-1565 от 19.06.2023 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, която на основание чл.44, ал.1, вр. чл.42, ал.1, т.2 и ал.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „експулсиране“, отнето му е правото на пребиваване в Република България и му е наложена „забрана за влизане в Република България“ за срок от пет години.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест съгласно чл.46, ал.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: